

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11
E-mail : herman.berge@rettsnorge.no

H.M. Kong Harald V
Det Kongelige Hoff
Det Kongelige Slott
0010 Oslo

Luxembourg 30. oktober 2007

Att : H.M. Kong Harald V
Re : Anmeldelse – Kristin Helene Jahre Ramm
Case # :
Your reference :
Our reference :
Posting by : Faks og alm. post
Your fax # : +47 22 04 87 90
Numbers of pages : 9
Attachment : 2 – Sorenskriver Kristin Helene Jahre Ramm's brev av 22. oktober 2007. Brev av 30. oktober 2007 til Domstoladministrasjonens styreleder, samt justisministeren.
Copy :
Priority :

I medhold av strpl §64, første ledd, første pkt, begjærer jeg herved sorenskriver Kristin Helene Jahre Ramm, Skogbrynet 19 A, 0283 Oslo, tiltalt og straffet for overtredelse av:

Strl §110, første ledd.

Samt

Strl §324 og §325.

Grunnlaget følger av innholdet i mitt brev av 30. oktober 2007 til leder av styret i Domstoladministrasjonen, Høyesterettsdommer Karl Arne Utgård, samt til justisminister Knut Storberget, vedlagt denne anmeldelse.

Jeg er kjent med anmelder- og vitneansvaret, og ber om at saken etterforskes, og at anmeldte blir tiltalt og straffet for de nevnte forhold, samt andre forhold som måtte avdekkes.

Herman J Berge

Luxembourg 30. oktober 2007

ASKER OG BÆRUM TINGRETT

MOTTATT
25 OKT. 2007

Dok 36

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg

Luxembourg

Deres referanse

Vår referanse

06-089728DFA-AHER/1

Dato

22.10.2007

Dødsfall 06-089728 Einar Riis

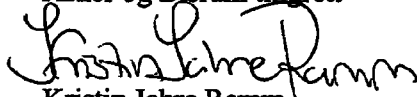
Det vises til Deres telefakser av 14.09.07 og 21.09.07.

Asker og Bærum tingrett finner ikke grunn til å omgjøre beslutningen om å utstede uskifteattest. Tingretten finner således ikke dokumentert at opplysningene om avdødes domisil i Norge er uriktige. Retten finner heller ikke at de udokumenterte opplysningene om særkullsbarn gir grunnlag for omgjøring eller for nærmere undersøkelser fra tingrettens side. Når det gjelder de andre påberopte feilene ved avgjørelsesgrunnlaget, ser ikke retten at eventuelle feil av denne art kan gi grunnlag for omgjøring.

Selv om De ikke er part i dødsfallssaken og heller ikke har (prosess)fullmakt for noen av partene, har De fått innsyn i journalen og dokumentene i saken. Ytterligere henvendelser om forklaring på tekniske journalspørsmål eller andre spørsmål kan ikke påregnes besvart.

Kopi av dette brev sendes Amelia Riis v/advokat Ole Kristian Aabø-Evensen til orientering.

Asker og Bærum tingrett

Kristin Jahre Ramm
Sorenskriver

Postadresse
Postboks 578, 1302 Sandvika

Kontoradresse
Malmkriverveien 2, Sandvika

Sentralbord
67 57 65 00

Telefaks
67 57 65 57

Saksbehandler
Regrhild Skjølhaug Langli

Telefon
67 57 65 39

Bankgiro

Ekspedisjonstid
0845-1545 (1500)

Organisasjonsnummer
974705753

Internett/E-post
www.domstol.no
abtingrett@domstol.no

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11
E-mail : herman.berge@rettsnorge.no

Høyesterettsdommer og
styreleder Domstolsadministrasjonen
Karl A. Utgård
Høyesterett
Postboks 8016 Dep.
0030 Oslo

Luxembourg den 30. oktober 2007

Att : Styreleder Hr.d. Karl Arne Utgård
Ad : Amelia Riis – Uskifteattest – krav om avskjedigelse av sorenskriver
Kristin Helene Jahre Ramm – krav om erstatning.
Saks nr : 06-089728DFA-AHER/1
Deres Referanser :
Vår Referanse : Riis- og Berge sakene
Oversendelse : Fax og brev
Deres faks nr : 0047 22 33 23 55
Antall sider : 8
Vedlegg : Sorenskriver Kristin Helene Jahre Ramm's brev av 22. oktober
2007.
Kopi : Justisminister Knut Storberget samt statsministeren.

Jeg viser til sorenskriver Kristin Helene Jahre Ramm's brev av den 22. oktober 2007 vedlagt her, og har følgende bemerkninger:

Saken gjelder tilbakekall av rettsstridig utstedt uskifteattest.

I Asker og Bærums tingretts brev av 21. august 2007 ble Amelia Riis oppfordret til å svare på en rekke spørsmål. Tingretten fikk aldri noen konkrete svar fra Riis. På dette grunnlag er det uforståelig at tingretten overhodet stillet spørsmålene, idet sorenskriveren likevel ikke bryr seg med å få disse besvart.

Amelia Riis ble i det nevnte brev bl.a. spurt om Einar Riis' domsil¹ på dødstidspunktet, jf: "...har betydning for norske domstolers kompetanse...". Dette er – helt korrekt – et spørsmål av stor betydning for vernetingsspørsmålet/norsk domsmyndighet, og som krever et avklarende svar – ikke nødvendigvis fra Riis – før retten kan konkludere, jf sl §8.

Sorenskriver Jahre Ramm synes helt å ha glemt at tingretten hadde stilt spørsmålet, og bryr seg altså ikke med de faktiske opplysninger som allerede foreligger.

¹ Det ble altså spurt om hvor Einar bodde da han døde. Eksempelvis i 2006 var jeg nede i Monaco og besøkte Einar i hans leilighet to ganger i januar samt i februar og mars. I perioden 1. januar 2006 til 30. mai 2006 oppholdt Einar seg i Norge i omkring 10 dager. Årsaken til besøket i Norge var en forlikradsforhandling i gjeldssak mot advokat Ingjald Ørbeck Sørheim, et møte med en tidligere bankdirektør, samt transitt til landstedet i Sverige.

I saker hvor partene har fri rådighet over sakens gjenstand, er retten bundet av partenes påstander, jf tvml §85. I saker hvor partene ikke har fri rådighet over sakens gjenstand, er retten ikke bundet av partenes påstander. Tvert imot har retten i slike saker en *plikt* til å sørge for sakens opplysning, jf tvml §86, annet ledd, siste pkt, samt tvml §190, første ledd.

Partene har begrenset rådighet i saker om arv og skifte. Dette kommer bl.a. klart frem i følgende fremstilling: To arvinger krangler om en arv. Idet det blir kjent for retten at det finnes en tredje arving, blir de to arvingene plutselig enige og ber dommeren nedtegne et rettsforlik dem imellom, dette for å unngå at den tredje arvingen – som er ukjent med arvefallet men som ved lov er gitt arverettigheter, jf eksempelvis arvelovens kapittel IV – skal få sin del av arven. Retten kan med sin kjennskap til en tredje arving ikke tillate slike rettsforlik, og er heller ikke bundet av partenes påstander om rettsforlik, jf tvml §85.

Idet Amelia Riis ikke har besvart spørsmålet, er tingretten tvunget til å falle tilbake på de opplysninger den har, og undersøke disse, deriblant *søknaden* om Uskifte hvor det ikke levnes tvil om hvor Einar var bosatt da han døde: Monaco.

Sorenskriver Jahre Ramm har forsettlig sett bort fra dette faktum.

Den samme opplysning – vedrørende Einar's bosted – kom frem på Dödsorsaksintyget fra Arvika Sjukhus.

Sorenskriver Jahre Ramm har forsettlig sett bort fra dette faktum.

Amelia Riis har for øvrig i en rekke rettsdokumenter selv oppgitt å være bosatt i Monaco, jf mitt brev til tingretten av 10. juli 2007. Amelia Riis fikk utstedt sitt "carte de séjour" i april/mai 2006. Ekteparet var – før Einar døde – således å anse som utvandret, med den konsekvens at Amelia ikke har rett til å søke om uskifteattest i Norge. Hun har dermed heller ikke rett til å sitte i uskifte.

Sorenskriver Jahre Ramm har forsettlig sett bort fra dette faktum

Ikke bare ignorerer sorenskriver Jahre Ramm faktiske ubestridelige opplysninger, i tillegg finner hun det passende å understreke helt til slutt i sitt brev hvor lite lysten hun er på å få kjennskap til informasjon omkring saken: "Ytterligere henvendelser...eller andre spørsmål kan ikke påregnes besvart."² Hva slags offentlig organ er det egentlig hun tror hun sitter og administrerer?

Rent bortsett fra å være særdeles arrogant og uforskammet ved sitt forsøk på å skremme eller true meg, andre arvinger og kreditorer, bort fra vår rett, har hun naturligvis med dette brevet og denne setning inhabilisert seg selv, men ikke bare det; hun har også pådratt seg selv og staten et økonomisk ansvar for de tap som måtte følge av en slik fremferd, samt at hun høyst sannsynlig har pådratt seg straffansvar idet handlingen er forsettlig, foretatt mot bedre viten, jf strl §110.

Skifteloven §8, annet ledd, gir svar på *hvor* skiftebehandlingen skal foretas. SI §8 redegjør for den prosessuelle bopel: Skiftet skal foretas på det sted hvor avdøde hadde sin bopel (personlig verneting) da døden inntraff. Arverettens hovedregel mht rettsvalget

² Den 17. juni 1999 besvarte Kontroll- og konstitusjonskomiteens leder, Jørgen Kosmo min henvendelse slik: "Når det gjelder eventuelt fremtidig ekspedisjoner til komiteen vil disse bli returnert umiddelbart uten videre behandling i komiteen." Svaret er like arrogant, ansvarsfraskrivende og straffbetingende som Jahre Ramm's svar. Som kjent vant jeg og Einar igjennom fire år senere.

er at avdødes siste domisillands rett skal anvendes. Dette er alminnelig kjent juss, og ukomplisert.

Jahre Ramm tror åpenbart ikke på den opplysning at Einar bodde i Monaco. Det får så være. Likevel; I denne saken kan hun ikke forvente den minste aksept for å bare sette seg oppå dokumentene og nær sagt slå fast sin skjøre antagelse som gyldig sannhet, uten å ha innhentet faktum og vurdert dette. Det minste man må kunne forlange av en sorenskriver er at slike opplysninger som bostedsadresse og oppholdstillatelse, hentes inn og kontrolleres.

Sorenskriver Jahre Ramm var oppfordret til å avklare Einar Riis' *bostedsadresse*. Hun avsto, og pådro seg derved erstatnings- og straffansvar.

Sorenskriver Jahre Ramm var oppfordret til å avklare Einar Riis' *oppholdstillatelse* i Monaco og regelverket rundt oppholdstillatelser. Hun avsto, og pådro seg derved erstatnings- og straffansvar.

Enn mer alvorlig blir saken når sorenskriveren – i sitt forsøk på å unngå videre gransking av særdeles tvilsomme og suspekte forhold rundt denne uskifteattesten – foregriper enhver henvendelse fra meg med å forskutere en avvisning.

En står overfor et ekstraordinært alvorlig forhold når en dommer på denne måten stiller seg som et slags uhjemlet lokk eller skjold over en særdeles betent sak hvor advokater, og enkeltpersoner ansatt i det offentlige, derved beskyttes mot rettmessig gransking, kritikk, erstatningsansvar og eventuelt strafforfølgelse.

Fra 1947 og frem til 1998 bodde Einar først i Roma, deretter i Monaco. I perioden 1998 til 2003 var Einar av økonomiske grunner (statens tapping av Einars midler) tvunget å oppholde seg i Norge.³ Fra 2003 og frem til Einar døde, var han igjen bosatt i Monaco. Etter de opplysninger Einar ga meg bodde han i perioden 1947 til og med 2006 i Roma i ca 42% av perioden, i Monaco ca 48% av perioden og i Norge ca 10% av perioden. I omkring 90% av perioden bodde Einar ikke i Norge.

Einar hadde etter eget sigende ingen annen tilknytning til Norge enn den tilknytning som oppsto som følge av nødvendigheten av å beskytte seg og sin familie mot den svindelen som han dokumenterte at han ble utsatt for fra Norske bankinteresser, Norske rederiinteresser, Norske statsansatte, Norske advokater, dommere, m.v

Sorenskriver Jahre Ramm var oppfordret til å avklare Einar Riis' tilknytning til Monaco. Hun avsto, og pådro seg derved erstatnings- og straffansvar.

Dersom Jahre Ramm hadde foretatt disse undersøkelsene, hadde hun funnet at bostedsadressen oppgitt på søknad om Uskifteattest og på Dødsorsaksintyget, var korrekt. Hun hadde også funnet at Einar hadde registrert en bil i Monaco på dødsfallstidspunktet, noe han også hadde i årene frem til 1997/98. Videre hadde hun funnet at Einar hadde brakt med seg hele sin formue til Monaco. Rent bortsett fra advokat Ole Kristian Aabø-Evensens⁴ skadede fantasi, og derav forsøk på straffbar villedelse av tingretten, er det et ubestridt faktum at Einar hadde sterk tilknytning til Monaco i årene 1970 til 1998, og fra 2003 til han døde. Dokumentasjonen omkring oppholdstillatelse og registrering av bil, feier all tvil av veien omkring spørsmålet om

³ Selv i denne perioden hadde han tilknytning til Monaco, noe en rekke personer kan bevitne. Jeg var selv med ham på en tur dit høsten 2001.

⁴ Amelia Riis' påståtte representant for retten

tilhørighet,⁵ og er for øvrig et bevis som skal vise seg å være avgjørende i denne konkrete saken, for den dommer som ikke orker å utøve sine plikter.

Enhver borger har i utgangspunktet rett til å oppholde seg i Monaco i en sammenhengende periode på opp til tre måneder, uten visa. Dersom man har i tankene et lengre opphold, må man for nordmenns vedkommende søke om et Monégasque residence permit ("carte de séjour"). I søknaden må man legge ved bevis på nasjonalitet, vandel, bank-statement, fotografi, samt dokumentasjon på leieforhold eller eierforhold, og familieforhold. Einar søkte om slik oppholdstillatelse i 2003 og fikk den innvilget.

En person som har valgt å bosette seg i Monaco, må før ett år har gått fornye sin oppholdstillatelse. Vilkårene for fornyelse er:

- a valid residence permit (carte de séjour)
- a title deed, a lease or an accommodation certificate proving that they have accommodation in Monaco
- a sworn statement that they reside in Monaco for more than six months a year or that it is their main centre of activity
- electricity bills from the past year, as well as any other documents proving residency in Monaco.

Einar Riis fikk fornyet sin oppholdstillatelse.

Når man har fått oppholdstillatelse (carte de séjour), besitter vedkommende visse rettigheter som ikke-residerende ikke har, deriblant retten til å registrere bil i Monaco. Dette må presiseres noe: Vedkommende må i tillegg til å ha residens i Monaco, også inneha et monegaskisk førerkort for bil for å få kjøretøyet registrert i Monaco. Som Jahre Ramm er klar over, eller åpenbart var oppfordret til å gjøre seg kjent med, hadde Einar et monegaskisk førerkort og en bil registrert i sitt navn i Monaco. Disse opplysningene alene beviser at Einar Riis hadde sitt faste bosted i Monaco også da han døde den 30. mai 2006.

Som en sidebemerkning bør følgende nevnes omkring Aabø-Evensens handlinger: Aabø-Evensens argumentasjon rundt sitt forsøk på å få retten til å tro at Einar Riis skal anses å ha vært boende i Norge i alle år, viser i seg selv at han har sveket Einar i de årene han liksom representerte Einar og Amelia Riis. Einar og Amelia var etter hvert blitt overbevist om at Aabø-Evensen var en sviker og at han arbeidet for løsninger som kom staten til gode. Dette var også årsaken til at Aabø-Evensen ble sparket. Aabø-Evensens tirader av falske anklager mot meg og Einar i sine skriv til de forskjellige domstoler den senere tid, beviser i seg selv at han fra dag én har løyet for Amelia, Einar og meg. Vi står her med klare beviser på at han har hatt skjulte og motstridende motiver for å "bistå" familien Riis.

Det bør også nevnes at den som søker om residens i Monaco, må kunne vise myndighetene at han har økonomiske tilganger til å kunne bo der i minst fem år uten inntekt. Søknadsprosessen krever en: "full financial disclosure – one must declare all property holdings and provide bank statements. Also, your Monaco bank (required by law) has to certify your finances as correct. Once residency is granted you can take full advantage of the Principality's tax haven status."

⁵ Krigshelten, jagerflygeren, konsulen og St. Olavs Ridder av 1ste klasse, Einar Riis foraktet Norge og norsk rettsvesen for det dette landet gjorde mot ham og hans familie, se gjerne testamentet av 28. august 2001, og oppholdt seg i Norge av én eneste grunn: Ivaretagelse av de rettsaker han gjennom generalfullmakter og andre avtaler førte på egne og Amelia Riis' vegne mot Norge og organer underlagt norsk statlig administrasjon eller kontroll.

Som Jahre Ramm er kjent med fra Aabø-Evensens brev av 5. september 2007, påstår han at alle midlene i Monaco egentlig tilhørte Amelia Riis. Tingretten har for lengst sett at Aabø-Evensens argumenter er et resultat av en meget skadet fantasi, men foretar seg likevel intet.

Sorenskriver Jahre Ramm var selvsagt oppfordret til å avklare Einar Riis' økonomi i Monaco i forbindelse med denne saken. Hun avsto, og pådro seg derved erstatnings- og straffansvar.

Dersom Jahre Ramm hadde foretatt denne undersøkelsen, hadde hun funnet at Monegaskiske myndigheter virkelig krevde en full financial disclosure av Einar Riis og hans formue. I forbindelse med Einar Riis' eiendomskjøp i Monaco høsten 2003, måtte Amelia Riis – i og med at Einar hadde oppgitt at han var gift med henne – skriftlig fraskrive seg enhver rett i eiendommen, hvilket hun gjorde den 30. oktober 2003. Med dette dokument frasa hun seg enhver rett til midlene, og bekreftet samtidig at midlene var Einar's. I motsatt fall kunne ikke myndighetene være sikker på hvem som eide Einars midler, hvor man da også kunne risikere det scenarioet at Einar plutselig sto uten penger i Monaco, og vilkårene for opphold ville ikke være tilstede.

Dette dokumentet ville Jahre Ramm ha fått tilgang til ved å gjøre jobben sin og henvende seg til Monegaskiske myndigheter. Hun avsto, og pådro seg derved erstatnings- og straffansvar.

Amelia Riis fikk sitt Carte de Séjour i april/mai 2006 alene fordi hun var gift med en som allerede bodde der, og som garanterte økonomisk for henne; Einar Riis. Hvordan sorenskriver Jahre Ramm klarer å vri på dette faktum til at Einar Riis ikke hadde bopel i Monaco den 30. mai 2006, må bli en gåte med to alternative løsninger: Enten står vi overfor en faglig særdeles svak dommer, som ikke har kjennskap til verken teoretisk eller praktisk juss – til stor fare for brukerne av tingretten, eller så står vi overfor en sorenskriver som er kjøpt, betalt og plassert i Asker og Bærum tingrett for å utføre et oppdrag.⁶

Aabø-Evensen på sin side gjør alt han kan for å forlede retten til å tro på ham. Også han er kjent med faktum i saken, og pådrar seg selv straffansvar i sine håpløse forsøk på å søke å villedde retten til å tro at Einar selv *trodde* at han hadde flyttet til Monaco, mens han i realiteten hele tiden – uten at han var klar over det selv – var fast bosatt i Norge.

Saksbehandlingen i Asker og Bærum tingrett synes å være helt ute av kontroll, og bærer i det ytre klart preg av kaos. Ser en nærmere på sakene finner vi klare trekk av en systematisk kampanje.

Jeg registrerer at Jahre Ramm sender kopi av brev til Ole Kristian Aabø-Evensen. På den annen side kan jeg ikke se at han representerer verken Amelia Riis, eller hennes to barn.

⁶ Kristin Helene Jahre Ramm's handlinger føyer seg inn i rekken av absurde domstolshandlinger i denne saken, jf 1.) Forliksrådsdommer Brit I. H. Andreassen, Oslo forliksråd, som ikke avviste men tvert imot behandlet en *skiftesak*, og av alle ting henviste denne deretter til Oslo tingrett (ingen dommer kan tillate megling over et testament eller en arv, når andre arvinger og kreditorer holdes utenfor). 2.) Advokat/dommer Hanne Tenden, Oslo byfogdembete, som avsier arrestkjennelse på et oppdiktet grunnlag som hadde blitt avdekket dersom Tenden hadde foretatt den minste kontroll av Aabø-Evensens og advokatfullmektig (falskelig titulert som advokat) Hugo Rolf Hansens historier. I stedet for å forkynne kjennelsen for undertegnede, fakset hun den over til TV2 (og familievennen journalist Mats Ektvedt) samtidig som hun aktivt søkte å holde kjennelsen hemmelig for meg. 3.) Ina Strømstad, Oslo tingrett, som ikke avviste men tvert imot behandlet en feilaktig henvist *skiftesak* anlagt i galt land og verneting, samtidig som at hun lar Amelia Riis' to barn fremstå som saksøkere til tross for at disse umulig kan ha rettslig interesse i og med at det påstås at uskifteattesten er gyldig. Alle disse absurde domstolshandlingene peker kun i én retning: statlig intervensjon og korrupsjon. Når så mange dommere foretar håpløst absurde handlinger i samme sak, står vi ikke lenger overfor tilfældigheter, men grov kriminalitet satt i system.

Representasjonen er i tilfelle kommet til gjennom straffbar handling, da han i perioden 17. til 21 august 2006 presset og truet Amelia Riis til et forlik med ham, under den straffbare trusselen om at han ville gå til rettssak mot meg dersom han ikke fikk hennes underskrift. Amelia Riis ble således tvunget til å signere forliket under disse omstendigheter, og forholdet er anmeldt til Riksadvokaten den 7. mai 2007.

Videre omkring "kaos" i Asker og Bærum tingrett: Uskifteattesten er utstedt av en konsulent uten fullmakt. Tre sorenskriverer har vært inne i saken bare på et halvt år. Én av disse synes å ha blitt fjernet og sparket oppover. Dokumenter er blitt borte eller er blitt gjemt bort i saken. Det produseres dokumentlister i ettertid. Andre dokumenter antedateres av retten selv. Sorenskriver Austbø's plutselige avgang og årsak holdes hemmelig. Konstitusjon av sorenskriver Jens-Sveinung Wegner holdes også hemmelig. Stillingen som konstituert sorenskriver og sorenskriver synes ikke å være utlyst, i ethvert fall holdes også disse opplysningene hemmelig. Jeg er ved Einar og Amelia Riis' testament utpekt som eksekutor. I tillegg er jeg kreditor og også nevnt som arving. Likevel nektes jeg innsyn i sakens dokumenter av Jahre Ramm. Aabø-Evensens brev til tingretten av 5. september 2007, som hevdes å være et svar på tingrettens henvendelse til Amelia Riis, er ikke engang satt opp i prosesskrifts form. Sorenskriver Jahre Ramm har ikke reagert på dette. Jahre Ramm burde i det minste være kjent med at når advokater skal henvende seg til retten på partens vegne så skal dette gjøres i prosesskrifts form, jf tvml §119, tredje ledd. Advokater har intet valg. Hva et prosesskrift er, og hvordan det i utgangspunktet skal forfattes, kan man lese om i tvml §120. Den ene dagen bor Amelia Riis i Norge, den neste bor hun i Monaco, og så bor hun visst i Norge igjen, fordi dette plutselig passet bedre. Tingretten aksepterer alle disse unnamanøvrene og mener at boet skal administreres av denne, mens justisdepartementet mener at boet administreres i Monaco. Brevet fra skattedirektoratet skulle vært returnert idet tingretten var på det rene med at boet ble administrert i Monaco. I stedet ga tingretten en instruks – på en gul lapp – til namsfogden om å utferdige en falsk Dødsfallsprotokoll. Kenneth Patrizio Riis' oppfordring til Asker og Bærum tingrett om å få en uttalelse fra tingretten om at det ikke er lagt frem noe testament i booppgjøret, burde få tingretten til å forstå at uttalelsen var ment å skulle benyttes overfor notaren i Monaco for derved i straffbar hensikt å få tilgang til dødsboets midler. En rekke opplysninger fra Einar's nærmeste gir klare signaler på at Einar etterlot seg en arving før Amelia's tid. Jahre Ramm setter seg også på denne opplysningen og later som om den ikke eksisterer.

Arveloven §10 forteller sorenskriver Jahre Ramm at gjenlevende ektemake kun har rett til å sitte i uskiftet bo dersom særskilt livsarving samtykker. Jahre Ramm har fått mer enn tilstrekkelig med informasjon til å foreta undersøkelser omkring den omtalte sønnen i Italia. Dette er hennes plikt, jf tvml §85.

Arveloven §13 forteller Jahre Ramm at gjenlevende ektemake ikke har rett til å sitte i uskiftet bo dersom utsiktene til dekning forringes som følge av gjenlevendes skyldnader. Jahre Ramm er klar over at Amelia Riis er meg skyldig omkring kr 2.5 millioner. Videre er Jahre Ramm kjent med at Einar Riis i siste ligning er ført opp med null i formue, samt at Amelia er ført opp med omkring kr 5. millioner. Med den hastigheten Amelia bruker opp midlene i uskifteboet, hvor det bl.a. antas å renne ut penger til Ole Kristian Aabø-Evensen som på straffbart vis har kapret denne klienten, vil boet være tomt om ikke lenge, og muligheten for dekning til meg, og arvingen i Italia er dermed allerede sterkt forringet. Boet skal gjøres opp i Monaco, jf sl §8, og uskifteattesten skal med nødvendighet kalles tilbake.

Det er uklart hvorvidt Jahre Ramm har forstått det ansvar hun har påtatt seg ved å akseptere stillingen som sorenskriver. Jeg advarer herved igjen sorenskriveren og departementet om de økonomiske skader hun påfører meg, Einar Riis' dødsbo, Einar Riis' andre arvinger, samt andre kreditorer ved sine rettsstridige og straffbare handlinger.

I stedet for å forsøke å utføre sine plikter, søker den nye sorenskriveren å feie meg, mine og andres rettigheter bort med en usedvanlig arrogant uttalelse om at svar ikke kan påregnes. Hva er det hun driver med, egentlig?

Vi kan ikke tillate at offentlige stillinger besettes av mennesker som enten ikke vet hva de driver med, eller er satt der til å styre en gitt sak i en gitt retning. Med grunnlag i det som er sagt her forlanger jeg at sorenskriver Kristin Helene Jahre Ramm blir suspendert fra sin stilling, og at det reises avskjedigelsessak mot henne umiddelbart. Jeg informerer samtidig om at Jahre Ramm i dag også er anmeldt til Kongen i Statsråd, jf strpl §64, første ledd, første pkt.

Jeg finner det for øvrig nødvendig å nevne årsaken til at jeg her henvender meg til styrets leder i Domstoladministrasjonen og justisministeren: Sannsynligheten for at sorenskriveren vil reagere – på min reaksjon (som drives av et ønske om en rimelig og rettferdig behandling i mitt arbeid med å beskytte Einars, arvingenes, boets og mine interesser) over hennes svært spesielle og samtidig erstatningsbetingende måte å administrere en tingrett og en sak på – med ufundert rettergangsbet og politianmeldelse for trakassering av offentlig myndighet, er slik jeg har opplevd det offentlige tidligere – evident.

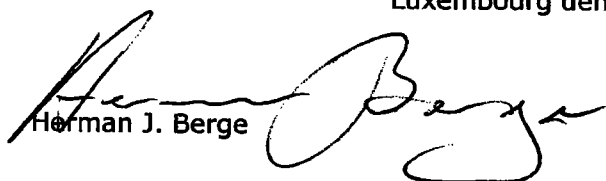
Bare på denne måten kan jeg håpe på forgang i saken, samtidig som man unngår nye usaklige reaksjoner fra sorenskriveren.

Jeg oppfordrer atter en gang justisministeren om å intervenere i saken, jf dl §37. Dersom justisministeren feiler i å intervenere, anmoder jeg om at statsministeren instruerer justisministeren til å handle i tråd med loven. Ved enhver forsinkelse fra regjeringen i forbindelse med en slik lovpålagt intervensjon, anmodes Domstoladministrasjonens styreleder å instruerer tingretten til å kalle tilbake uskifteattesten som ugyldig idet den er undertegnet av en saksbehandler uten bemyndigelse.

Både justisministeren så vel som styrets leder i Domstoladministrasjonen er erstatningsansvarlig for det tap dets ansatte påfører dødsboet etter Einar Riis. Pr i dag er verdiene av dødsboet (når vi ser bort fra allerede rettsstridig uttappede midler) omkring kr 30. millioner. Jeg blir foreløpig effektivt hindret av det offentlige Norge til å inndrive det resterende utestående beløp som Einar hadde krav på. Forståelig nok blir det for sorenskriver Jahre Ramm vanskeligere for hver dag å gjøre de riktige tingene riktig, idet stor skade allerede har blitt påført meg, boet, arvingen, og andre kreditorer som følge av Asker og Bærum tingretts handlinger. Dette fritar dog ikke for plikten til å handle.

Jeg ber om at de nevnte tiltak blir iverksatt innen 14 dager.

Luxembourg den 30. oktober 2007

Herman J. Berge